

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/136/2018
Identifikačné číslo spisu: 5715203608
Dátum vydania rozhodnutia: 11.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5715203608.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B., bývajúcej v J., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Hagara - Hagarová, s. r. o. so sídlom v Žiline, Daniela Dlabača č. 35, IČO: 36 806 498, proti žalovanému O., bývajúcemu v J., zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s. r. o. so sídlom v Žiline, Sládkovičova č. 167/13, IČO: 47 232 072, o zaplatenie 11 970 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2 C 116/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. januára 2018 sp. zn. 7 Co 258/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu 4. mája 2012 ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľností v katastrálnom území K. (domu so súpisným č. XXX a parcel č. XXX a č. XXX) domáhala, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť jej 2 100,- € s príslušenstvom ako úhradu za užívanie týchto nehnuteľností žalovaným nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu 1/2 v období od 1. decembra 2010 do 31. mája 2011. V priebehu konania žalobu zmenila tak, že z toho istého právneho titulu žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej 11 970,- € s príslušenstvom za obdobie od decembra 2011 do 31. júla 2014 a za obdobie od 1. decembra 2010 do 31. mája 2011.

2. Okresný súd Žilina (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. marca 2013 č. k. 2 C 116/2012-32 žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že jej majetkové práva k spornej nehnuteľnosti sú ohrozené. Na odvolanie žalobkyne bol tento rozsudok zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie vzhľadom na porušenie procesných práv žalobkyne pri vykonávaní dokazovania.

3. Okresný súd Žilina na to rozsudkom z 10. októbra 2016 č. k. 2 C 116/2012-178 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 11 970,- €; doplniacím rozsudkom z 13. marca 2017 č. k. 2 C 116/2012-198 doplnil tento svoj rozsudok o výrok ukladajúci žalovanému povinnosť zaplatiť úrok z omeškania.

Vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré preukázali, že žalobkyňa a žalovaný nadobudli predmetné nehnuteľnosti dedením po ich matke. Žalovaný, ktorý býval v dome so svojou rodinou, bez súhlasu žalobkyne uskutočnil rekonštrukciu domu, ktorý žalobkyňa v ňou uvádzanom období neužívala (nemala možnosť užívať), lebo nemala od neho kľúče a tiež sa bála psa žalovaného, ktorý sa voľne pohyboval okolo domu. Podľa záveru súdu prvej inštancie jej žalovaný týmto konaní zamedzoval v realizácii jej spoluvlastníckych práv v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu (1/2). Opodstatnenej žalobe preto vyhovel.

4. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. januára 2018 sp. zn. 7 Co 258/2017-229 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi 11 970,- €; vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok (v znení doplniaceho rozsudku) zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Potvrdzujúci výrok odôvodnil vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, pričom sa stotožnil s jeho záverom, že žalobkyňa v dôsledku konania žalovaného nemala možnosť užívať nehnuteľnosti v ich spoluvlastníctve. Na odôvodnenie zrušujúceho výroku uviedol, že súd prvej inštancie si dostatočne neujasnil, v akom rozsahu sa žalobkyňa domáhala nároku na úroky z omeškania a priznal jej nárok na úrok z omeškania zo sumy, ktorá je vyššia ako priznaná istina.

5. Proti potvrdzujúcemu výroku uvedeného rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V dovolaní uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, o ktorej nemá vedomosť, že by bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Za dosiaľ dovolacím súdom nevyriešené označil dovolateľ otázky, či a/ „žalovaná mala skutočne záujem v danom čase užívať svoj spoluvlastnícky podiel a tento záujem relevantným dôkazom preukázala“, b/ „žalovaný po preukázaní záujmu žalobkyne o užívanie nehnuteľností vytvoril a čím prekážky, aby tomu zabránil“. Súdom oboch inštancií vytkol, že pri svojich právnych záveroch opomenuli zohľadniť úvahy, závery a skutkový stav zo skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie, najmä výpoveď žalobkyne uvedenú v zápisnici o pojednávaní zo 14. marca 2013. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu zmeniť a žalobu zamietnuť.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalovaný nevysvetlil, o ktorú procesnú situáciu uvedenú v § 421 ods. 1 CSP ide a ani náležite nekonkretizoval, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania. Navyše, otázky nastolené žalovaným v dovolaní nie sú právnej, ale skutkovej povahy. Podľa jej názoru Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) už v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 277/2009 vyriešil otázky riešené v tomto spore súdmi. Žiadala preto dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. d/ CSP. Pre prípad, že dovolací súd dospeje k záveru, že tento dôvod na odmietnutie dovolania nie je daný, navrhla dovolanie zamietnuť.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Súd posudzuje každé podanie podľa jeho obsahu (čl. 11 ods. 1 CSP a § 124 ods. 1 CSP). Pri takomto posudzovaní je zjavné, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania z § 421 ods. 1 písm.

b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. V danom prípade žalovaný v dovolaní síce z formálneho hľadiska označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci, avšak z hľadiska obsahového (vychádzajúc najmä z otázok, ktoré označil za relevantné podľa § 421 ods. 1 CSP), je zrejmé, že v skutočnosti odvolaciemu súdu vytýka nedostatky rýdzo skutkovej (nie právnej) povahy. Potvrďuje to tiež text dovolania, ktorým dovolateľ spochybňuje správnosť a úplnosť skutkových zistení, namieta nevhodne zamerané dokazovanie a tvrdí, že vykonané dôkazy neboli správne vyhodnotené. Podľa jeho názoru pri prehliadnutí významných skutkových okolností veci nemôže byť napadnuté rozhodnutie vecne správne.

11. Pri rozhraničovaní pojmu „skutková“ a „právna“ otázka treba mať na zreteli, že riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa (ne)stalo alebo (ne)malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti (ne)nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo (ne)obsahuje určitá listina, čo (ne)vypovedal svedok, čo (ne)uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho prebieha riešenie právnej otázky v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmyslu a účelu, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (porovnaj tiež 3 Cdo 150/2017, 3 Cdo 218/2017 a 4 Cdo 162/2017).

12. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom žalobkyne, že v dovolaní nastolené otázky (či a/ „žalovaná mala skutočne záujem v danom čase užívať svoj spoluvlastnícky podiel a tento záujem relevantným dôkazom preukázala“, b/ „žalovaný po preukázaní záujmu žalobkyne o užívanie nehnuteľností vytvoril a čím prekážky, aby tomu zabránil“) sú skutkovej povahy.

13. Správnosť riešenia otázok skutkovej povahy dovolací súd neposudzuje. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Nesprávne zistenie skutkového stavu nezakladá prípustnosť dovolania.

14. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a opodstatnenosť svojho tvrdenia odôvodňuje tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú neúplné (nesprávne), nie je splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP. Nesprávnosť právneho posúdenia veci nemožno vymedziť nesprávnym alebo neúplným zistením skutkového stavu. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a dôvodnosť vysvetľovaná nesprávnym právnym posúdením, má kľúčový význam to, či dovolanie obsahuje náležitú argumentáciu spochybňujúcou buď správnosť aplikácie niektorej právnej normy alebo správnosť jej interpretácie. Takáto argumentácia ale v danom prípade netvorí obsah dovolania žalovaného.

15. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nespĺňa náležitosti vyplývajúce z § 428 CSP. Dovolanie žalovaného preto odmietol podľa § 447 písm. d/ CSP. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a pomerom hlasov 2 : 1 vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.